

Fòrum ONDARA

de capellans del bisbat de solsona

Núm 14 - abril de 2011

Quin cristianisme?

El bisbe Xavier va dir que ens sorprendria. No es pot negar que s'ha esforçat en el tracte, és més atent i amable. T'escolta, però no vol dir que et faci cas. Perquè el bisbe Xavier continua essent en les seves idees i principis inexpugnable.

En tot el que fa, diu o escriu, intenta inculcar-nos la concepció oficial, que per a ell és única, de l'Església, de la moral i de l'espiritualitat. I ni pensament de donar entrada a cap debat o discrepància. Per què ho ha de fer si es creu posseïdor de l'única veritat? Els seus diuen que només proposa, que no imposa, però la realitat és que no et deixa pas opció. Tant si es tracta de l'escola de formació, jornades o recessos, s'ha d'assegurar l'ortodòxia absoluta del seu contingut i han de ser impartits per persones de la seva més absoluta confiança. Per suposat, tots de mentalitat integrista. Això fa que ens vegem obligats, no pas sense sentiment, a retreure'ns fins a cert punt de la vida diocesana.

Va dir que volia fer una diòcesi de sants. I a fe que per ell no es perdrà. Ens vol fer sants a la força. Ha intensificat la programació dels actes d'espiritualitat seguint fidelment el seu vademècum, les senderes que a ell el van portar a la conversió i a la perfecció.

Hi ha pràctiques d'espiritualitat, que sembla talment com si se les haguessin apropiat. Nosaltres no tenim res a dir contra la confessió individual, mentre es faci lliurement i sense angoixes. Ni tampoc contra la pregària davant del Santíssim. Però sí que ens sap greu que en facin bandera, que els utilitzin per imposar un cristianisme excloent.

Sabem que per a un bisbe és difícil qüestionar les orientacions del Papa. Però tampoc n'ha de ser

esclau. Demanaríem més receptivitat i comprensió per les raons dels qui en discrepin. El Papa tampoc no posseeix la veritat absoluta. I el fet que digui una cosa, no ens estalvia de pensar amb el nostre cap, tant al bisbe com a nosaltres.

Cada glossa setmanal del nostre bisbe, publicada al Full diocesà sol contenir una recriminació i la indicació d'una fita del seu vademècum progressiu. Però on més clarament es va definir va ser en la glossa del diumenge, dia 3 d'abril.

Hi hauria dues classes de cristianisme: Un cristianisme light que s'adaptaria a la cultura post-cristiana, que evita les diferències que separen l'Església de la societat. Un cristianisme amable i tolerant, accessible a tothom. El cristianisme dels cristians crítics.

Així seria com ens veuria a nosaltres, com a pertanyents a aquest cristianisme light.

El més greu és que aquest cristianisme, diu, pretén presentar-se com alternativa al cristianisme oficial o institucional, el qual es caracteritza per fer seu el missatge cristià amb tota la seva radicalitat; que no defuig una diferència forta i provocativa amb les raons i el modus vivendi de la gent de la nostra societat i fins potser de molts cristians de les nostres parròquies.

El bisbe declara obertament la contraposició i lluita entre els dos cristianismes, com des del principi indica obertament el títol: “He vingut per fer un judici”, inspirat en l’últim paràgraf de l’evangeli del dia: ells serien els que han recobrat la vista, nosaltres els esdevinguts conscientment cecs.

Nosaltres no pretenem ser, com diu el bisbe, cap alternativa al cristianisme oficial o institucional. Però tampoc no volem ser del cristianisme de Rouco i seu. No volem ser del cristianisme de l’enfrontament i de la provocació. Pretenem ser fidels a l’Evangeli i a la tradició més genuïna de l’Església.

No volem ser “d’aquest món” (en el sentit de Joan), però volem ser en el món per ser-hi ferment del Regne. No volem distanciar-nos dels homes i de la societat, sinó ser-hi ben a prop per a compartir les seves alegries, penes i problemes i ajudar-los en allò que puguem. No volem apartar-nos de la cultura actual, sinó assumir-la, per a purificar-la, potenciar-la i elevar-la, com diu el Concili (L G 13).

Diu que el nostre cristianisme és amable i tolerant. No ens sap greu de ser amables. Sant Pere ens diu que donem raó de la nostra esperança suaument i amb respecte (1 Pe 3,15). I sant Pau ens recomana que procurem que tothom ens tingui per persones de bon tracte. I tampoc ens sap greu de ser tolerants, amb una tolerància ben entesa. Més que tolerants

en diríem “humans”. No es tracta de derrotar ningú, sinó més aviat de “seduir”, sobretot amb el nostre testimoni de vida. No voldríem ser portadors de pors i mals averanys, sinó de goig i d’esperança. No ens sap greu que el nostre camí sigui accessible a tothom, mentre sigui autèntic. En el n. 4 del Butlletí, presentàvem aquest camí accessible.

Tot justament el gran perill del cristianisme radical i d’una moral de principis inflexibles que presenta el nostre bisbe és la deshumanització del cristianisme, quan la salvació no és sinó la plena humanització de l’home fins allà on amb les seves forces mai no hauria pogut aspirar. Des que el Fill de Déu es va fer home per comunicar-nos la seva divinitat, res no pot ser cristià que no sigui humà. I tot l’evangeli traspua humanitat. Per a Jesús és més important l’home que la llei i els sacrificis culturals (Mc 2, 27 i Mt 9, 13). I el mateix A.T., en el llibre de la Saviesa, ens diu que Déu, que és humà, ens ha ensenyat a ser humans amb tothom (Sa 12, 19).

El nostre bisbe arriba a aquesta conclusió: “Com li va succeir al cec de naixement, la persecució està servida, i és fàcil que sigui particularment virulenta, si es dona a l’interior de la mateixa Església”. Que no tingui por. Per desgràcia, som conscients del mal que ens fa haver d’anar sempre contracorrent de la jerarquia i del greu perjudici que podria produir un conflicte intraeclesial obert. L’únic que voldríem és una jerarquia, com hem dit abans, més receptiva i més fidel a la doctrina i a l’esperit del Concili.

Com deia Francesc Cano en una entrevista, la majoria de nosaltres som vells xarucs, però per això mateix som encara més lliures i voldríem morir lliures i fidels a una Església i a un Concili que va renovar la nostra vida. □

Bisbes paracaigudistes

Ho escriu José Lorenzo, redactor en cap de la revista “Vida Nueva” (num. 2.748, pag. 6). Tradueixo lliurement per tal d’abreujar.

Encara queden algunes diòcesis en què el bisbe entra a la ciutat a cavall d’un ruquet, tot i la por de caure de morros amb tota la seva dignitat en un dia tan assenyalat.

En canvi, d’altres arriben a les seves seus per aire, com si fossin paracaigudistes. Últimament han sovintejat aquesta mena d’aterratges, de manera que alguns presbiteris han demanat ser declarats zona d’exclusió

aèria d’alguns perfils d’episcopables. Alguns preveres fins han amenaçat d’anar-se’n del bisbat, d’altres han exposat les seves reserves i recels al nunci. Gairebé mai se’ls fa cas. Al final hauran d’acabar mirant al cel i fent lloc per ajudar a guardar el paracaigudes.

Els responsables se solen defensar dient que és la voluntat del Papa, diluint així les pròpies responsabilitats. No serà la primera vegada que la imatge del Papa ha quedat entelada per alguns nomenaments que mai no s’haurien hagut de produir. Aleshores, ¿per què no escoltar més aquells als quals el bisbe ha de servir?